

Patrik Rotfus

MUZIKA TIŠINE

Prevela
Vesna Stojković

■ Laguna ■

Naslov originala

Patrick Rothfuss

THE SLOW REGARD OF SILENT THINGS

Copyright © 2014 by Patrick Rothfuss

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Vaj, bez koje priče ne ni bilo.
I za Tunel Boba, bez koga ne bi bilo Ori.*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Saadržaj

Autorov predgovor	11
Duboko ISPOD DNA svih STVARI	13
Šta pogled znači.	45
Lepo i slomljeno	65
Prilično neobično ugodno mesto	73
Šuplja.	83
Gnevni mrak	85
Pepeo i žar.	105
Sve po njenoj želji.	121
Graciozan način kretanja	125
Skriveno srce stvari	137
Koda	149
Autorov pogovor	151
O autoru	159

Autorov predgovor

Možda je bolje da ne kupujete ovu knjigu.

Znam da pisac ne bi trebalo da kaže tako nešto. Ljudima iz marketinga se neće dopasti. Moja urednica će pišznuti. Ali hoću od samog početka da budem iskren prema vama.

Prvo, ako niste pročitali moje prethodne knjige, bolje je da ne počinjete od ove.

Moje prve dve knjige su *Ime vetra* i *Strah mudroga*. Ako vas zanima kako pišem, počnite od njih. One su najbolji uvod u moj svet. U ovoj knjizi govori se o Ori, jednom od likova iz tog serijala. Van konteksta prethodnih knjiga, verovatno ćete se osećati prilično izgubljeno.

Drugo, čak i ako ste *pročitali* moje prethodne knjige, mislim da bi bilo pošteno da vas upozorim da je priča pomalo čudna. Ne volim da otkrivam detalje, pa ću reći

samo da je... drugačija. Ne ponaša se onako kako bi klasična priča trebalo da se ponaša. I ako tražite nastavak Kvoutove povesti, ovde ga nećete naći.

Međutim, ako želite da saznate više o Ori, ova priča ima mnogo toga da ponudi. Ako volite reči, zagonetke i tajne. Ako vas zanimaju Dole i alhemija. Ako hoćete da saznate više o skrivenim zakonima mog sveta...

Pa, onda je ova knjiga možda za vas...

Duboko ISPOD DNA svih STVARI

Kad se Ori probudila, znala je da ima sedam dana.

Da. Bila je prilično sigurna u to. Sedmog dana doći će da je poseti.

Mnogo vremena. Predugo za čekanje. A opet, ne toliko dugo za sve što mora da se uradi. Ne ako bude pažljiva. Ne ako želi da bude spremna.

Otvorivši oči, Ori ugleda tračak slabog svetla. Retkost, pošto je bila ušuškana u Plaštu, svom najskrovitijem mestu. Dakle, bio je beli dan. Dubok dan. Dan za pronalaženje. Osmehnula se, a grudi joj zašištaše od uzbuđenja.

Svetla je bilo je taman toliko da vidi blede obrise svoje ruke dok je prstima tražila bočicu sa pipetom na polici

pored kreveta. Otvorila ju je i pustila da jedna kap padne na Foksenovu posudu. Trenutak kasnije, polako je zasvetleo bledoplavim sjajem večernjeg sutona.

Ori je oprezno odgurnula ćebe tako da ne dotakne pod. Izvukla se iz kreveta, osetivši topli kamen pod nogama. Lavor je stajao na stolu pored kreveta, kraj komadića njenog najmirišljavijeg sapuna. Ništa se nije promenilo tokom noći. To je dobro.

Ona iscedi još jednu kap pravo na Foksena. Oklevala je, iscerila se, pa sipala i treću. Na dan za pronalaženje ništa se ne radi polovično. Zatim je uzela ćebe, presavijala ga i presavijala, pažljivo ga gurnuvši pod bradu kako se ne bi očešalo o pod.

Foksenovo svetlo se pojačavalo. Najpre jedva slabašni treptaj: tačkica, udaljena zvezda. Onda je sav zasvetlucao, poput svica. Ubrzo je postao toliko blistav da je podrhtavao od sjaja. Stajao je ponosno u posudi, nalik plavozelenoj žeravici, jedva nešto većoj od novčića.

Osmehnula mu se, a on se sasvim razbudio, ispunivši ceo Plašt svojim najčistijim, najblistavijim plavobelim svetlom.

Ori je pogledala oko sebe. Spazila je svoj savršeni krevet. Taman za nju. Baš kako treba. Proverila je stolicu za sedenje. Kutiju od kedrovine. Majušnu srebrnu šolju.

Kamin je bio prazan. A iznad njega, na okviru: njen žuti list, njena kamena kutija, njena siva staklena tegla sa mirisnom osušenom lavandom. Ništa nije bilo nešto drugo. Ništa nije bilo ono što ne treba da bude.

Postojala su tri izlaza iz Plašta. Hodnik, ulaz i vrata. Ova poslednja nisu bila za nju.

Ori kroz ulaz pređe u Luku. Foksen je još ležao u posudi, pa je njegovo svetlo ovde bilo slabije, ali ipak dovoljno blistavo da se vidi. U poslednje vreme, u Luci nije bilo toliko prometno, međutim Ori je ipak sve redom proverila. Na stalku za vino stajao je slomljen porcelanski tanjir, ne deblji od latice cveta. Ispod njega bili su knjiga u kožnom povezu, sa tabacima presavijenim na po osam listova, par pampura, majušni kalem kanapa. S jedne strane, bela šolja za čaj čekala je njega sa strpljivošću na kojoj joj je Ori zavidela.

Na polici na zidu, u jednoj posudi, nalazila se grudvica žute smole. Parče crne stene. Sivi kamen. Gladak, pljosnat komad drveta. Pored svega ostalog, stajala je bočica čiji je zatvarač sa kopčom zjapio poput gladne ptice.

Na stolu u sredini, na čistoj beloj kрпи, ležala je pregršt bobica božikovine. Ori ih je za trenutak posmatrala, pa ih odnese do police s knjigama, gde su više pristajale. Osvrnula se po sobi i klimnula glavom. Sve kako treba.

Vrativši se u Plašt, umi se, pa opru ruke i noge. Skliznu iz noćne košulje i složi je u kutiju od kedrovine. Zadovoljno se proteže, digavši ruke i propevši se visoko na prste.

Onda se uvuče u svoju omiljenu haljinu, onu koju joj je on dao. Nežno joj je prijanjala uz kožu. Njeno ime gorelo je u njoj poput vatre. Danas će imati mnogo posla.

Ori uze Foksena, ponese ga u skupljenim šakama. Krenula je kroz Luku, provukavši se kroz reckavu pukotinu u zidu. Iako otvor nije bio širok, jedva da je i ramena morala da okrene kako bi izbegla da se očeše o slomljeno kamenje – toliko je bila sitna. Uopšte joj nije bilo tesno.

Izvidik beše visoka prostorija ravnih, belih zidova od kamenih blokova. I – osim njenog visokog ogledala – potpuno prazna. Ali danas se u njoj našlo još nešto: najnežniji tračak sunca. Ušunjao se kroz vrh zasvođenog ulaza ispunjenog kršom: izlomljenim drvetom, komadima oborenog kamena. Mrlja svetla, eno tamo, sasvim gore.

Ori stade pred ogledalo i uze nakostrešenu četku koja je visila na njegovom drvenom ramu. Iščetkala je zamršeno klupko sna sve dok kosa poput oblaka nije lebdela oko nje.

Sklopila je šaku oko Foksena, a bez njegovog plavo-zelenog sjaja sobu ispuni mrkli mrak. Razrogačivši oči, videla je samo nežnu, bledu mrlju toplog svetla koje se probijalo kroz krš visoko iza nje. Bledozlatno svetlo uhvaćeno u njenoj bleдозlatnoj kosi. Ori se iscreri samoj sebi u ogledalu. Izgledala je kao sunce.

Podigavši šaku, otkrila je Foksena i hitro odskakovala u razgranati lavirint Šablona. Ni minut joj ne beše potreban da nađe bakarnu cev umotanu u odgovarajuće platno. Ali trik je bio u tome da nađeš savršeno mesto, zar ne? Gotovo osamsto metara pratila je cev kroz

okrugle tunele od crvene cigle, pazeći da je ne izgubi među nebrojenim drugim isprepletenim cevima.

A onda cev bez upozorenja naglo skrenu, obruši se pravo u zakrivljeni zid i ostavi je. Bezobraznica. Bilo je, naravno, bezbroj drugih cevi, ali one male kalajne nisu imale nikakav omotač. One ledene, od poliranog čelika, bile su previše nove. Gvozdene cevi bile su toliko nestrpljive da joj gotovo bi neprijatno, ali imale su omotač od čistog pamuka i nije htela danas time da se zamara.

I tako je Ori pratila debelu keramičku cev koja je zujala dalje. Konačno se ukopala duboko u zemlju, ali tamo gde se savijala, platneni omotač je visio dronjav, poput košulje nekog derana. Ori se osmehnu i nežno odmota komad platna, dobro pazeći da ga ne pocepa.

Konačno se odvojio. Bio je savršen. Prozirni komad posivelog platna dužine njene ruke. Umoran ali voljan, i ona se, pošto ga je presavila, okrete i izbezumljeno pohita kroz Zasen, koji je odzvanjao, pa sve niže i niže do Dvanaestorice.

Dvanaestorica je jedno od retkih promenljivih mesta u čitavom Dole. Dovoljno mudro da poznaje sebe, dovoljno hrabro da *bude* to što jeste i dovoljno divlje da se menja a da ipak ostane potpuno verno svojoj prirodi. Po tome beše gotovo jedinstveno i, mada nije uvek bilo ni bezbedno ni ljubazno, Ori nije mogla a da ga ne voli.

Danas je prostor pod visokim svodom bio blistav i živahan, baš kao što je očekivala. Sunčevi zraci probijali su se kroz otvorenu rešetku visoko gore, padajući na

duboku usku dolinu nestalnog mesta. Svetlo je šaralo preko cevi, potpornih stubova i snažne, potpuno prave linije drevnog drvenog mosta. Daleki zvuk ulice probijao se duboko ispod dna svih stvari.

Ori je čula udaranje kopita o kaldrmu, oštar i pun zvuk poput pucketanja zglavcima. Čula je udaljenu grmljavinu kola u prolazu i nejasan žamor glasova. Kroz sve to probijao se piskav, gnevan plač neke bebe koja je očigledno želela sisu, ali joj je nisu davali.

U dnu Žute dvanaestorice nalazila se dugačka, duboka lokva s vodom glatkom poput stakla. Sunčeva svetlost koja je dopirala odozgo bila je dovoljno blistava da Ori vidi sve do drugog čvora cevi ispod površine.

Tu je već imala slamu, a tri boce čekale su na uskoj kamenoj ivici duž jednog zida. Ali Ori ih pogleda i namršti se. Jedna je bila zelena, druga smeđa, treća prozirna. Jedna je imala širok poklopac sa kopčom, druga sivi čep sa zavojnicom, treća pampur deo poput pesnice. Sve različitih oblika i veličina, ali nijedna baš kako treba.

Ori ogorčeno podiže ruke.

Otrča nazad do Plašta, udarajući bosim nogama o kamen. Stigavši, odmeri pogledom sivu staklenu flašu u kojoj je bila lavanda. Uze je, pažljivo prouči, pa je vrati na mesto i ponovo odskakuta.

Hitala je kroz Luku, ovog puta kroz iskošeni ulaz, a ne kroz pukotinu u zidu. Zavila je naviše kroz Vrbu, a Foksen je bacao divlje senke po zidovima. Dok je trčala, kosa se vijorila za njom poput barjaka.

Krenula je zavojitim stepenicama kroz Mrak-kuću, ukруг pa naniže, ukруг pa naniže. Kad je konačno čula vodu kako teče i zvečanje stakla, znala je da je kročila u Zveket. Ubrzo se Foksenovo svetlo odražavalo u lokvi zamučene crne vode koja je progutala podnožje zavojitih stepenica.

U plitkoj niši stajale su dve boce. Jedna plava i uska. Druga zelena i zdepasta. Nakrivivši glavu i zažmurivši na jedno oko, Ori pruži ruku i s dva prsta dotače zelenu. Iscerila se, zgrabila je i potrčala nazad uz stepenice.

Dok se vraćala, promene radi prošla je kroz Poskok. Trčeći niz hodnik, gipko poput plesača preskočila je prvu duboku pukotinu na napuklom podu. Preko druge napukline preletela je poput ptice. Treću je preskočila divlje poput ljupke devojčice koja liči na sunce.

Ušla je u Žutu dvanaestoricu sva zaduvana i zadivana. Dok je hvatala dah, ugurala je Foksena u zelenu bocu, pažljivo ga ututkala slamom i pričvrstila poklopac zatvorivši kopču za gumenu zaptivač. Podigla je bocu do lica, poljubila je iscerivši se i pažljivo je stavila uz rub lokve.

Ori skide svoju omiljenu haljinu i okači je o jednu blistavu mesinganu cev. Iscerila se i malo se stresla, a u stomaku joj nervozno zaplivaše ribe. Onda, gola-golcijata, sa dve ruke podiže svoju lepršavu kosu. Zagladila ju je pa je uvila i pričvrstila pozadi komadom starog sivog platna tako da joj, u dugačkom repu, pada sve do sredine leđa.

Privivši ruke na grudi, u dva malena koraka našla se pored lokve. Umočila je jedan nožni prst u vodu, a potom celo stopalo. Isceri se kad oseti da je ledena i slatka poput nane. Zatim se spustila tako da su joj obe noge mlatarale u vodi. Za trenutak je oklevala, pridržavajući se onako golišava s obe ruke, dalje od hladnog kamenog ruba na ivici lokve.

Ali nije joj bilo druge. Namrštivši se, Ori se spusti cela. Kamena ivica bila je sve samo ne nana. Beše to hladan, grub ugriz za njenu nežnu, golišavu pozadinu.

Zatim se okrenula i počela polako da se spušta u vodu, mlatarajući stopalima dok nije našla malu kamenicu izbočinu. Obavila je oko nje nožne prste, održavajući se do butina u lokvi. Nekoliko puta je duboko udahnula, čvrsto zažmurila i stisla zube pre nego što se pustila i zaronila donji deo tela ispod površine. Zacičala je, sva se naježivši od hladnoće.

Pošto je najgore pregrmela, zažmurila je pa zagnjurila i glavu. Dahćući i žmirkajući, otrla je vodu iz očiju. Cela se stresla, privivši jednu ruku na grudi. Ali kad je prestala da drhti, njenu grimasu zameni kez.

Bez oreola kose, Ori se osećala sićušno. Ali ne onako sićušno kako se svakog dana trudila da bude. Ne kao drvo među drvećem. Ni kao senka pod zemljom. Nije bila reč ni samo o sićušnom telu. Znala je da nije mnogo velika. Kad bi se pažljivije zagledala u visoko ogledalo, devojka koju bi ugledala bila je sićušna poput derleta što prosi na ulici. Devojka koju bi ugledala bila je mršava

kao mršavica. Visokih i nežnih jagodica, sa ključnom kosti koja štrči ispod kože.

Ali ne. Zaglađene pa još i mokre kose, osećala se... manja. Osećala se zbijeno. Mutno. Nejasnije. Nestvarno. Nepravo. Nestrpljivo. Bez savršenog komada platna, bilo bi baš neprijatno. Da nije bilo njega, ne bi se sada osećala samo pokunjeno, potpuno bi potonula. Vredelo je sve uraditi kako valja.

Konačno je prestala da se tresse. Još osećajući kako joj se ribe okreću u stomaku, žudno se iscerila. Zlačano dnevno svetlo padalo je odozgo u lokvu, pravo, blistavo i postojano poput koplja.

Ori je duboko udahnula pa izdahnula, mrdajući nožnim prstima. Još jednom je duboko udahnula i nešto sporije izdahnula.

A onda treći udah. Jednom rukom uhvatila je grlić Foksenove boce, pustila se od kamene ivice lokve i zaronila.

Ugao svetla bio je savršen i Ori jasno vide prvi čvor cevi. Okrenuvši se brzo poput ribe belice, glatko se provuče ne dozvolivši da je ijedna cev dotakne.

Ispod je bio drugi čvor. Odgurnula je nogom neku staru gvozdenu cev kako bi nastavila da se spušta, a onda slobodnom rukom u prolazu cimnula jedan ventil, menjajući brzinu i klizeći kroz uzani prostor između dve bakarne cevi debljine ručnog zgloba.

Dok se spuštala, oštro svetlo je bledele, ostavivši samo Foksenov plavozeleni sjaj. Ali njegovo svetlo je ovde, probijajući se kroz slamu, vodu i gustu zelenu travu, bilo prigušeno. Zaokruživši usta u savršeno O, Ori brzo u dva naleta izbacila mehuriće. Kako se dublje spuštala, pritisak je rastao, a pored nje su se nazirali nejasni obrisi. Stari drveni most, naherena kamena ploča, prastara drvena greda prekrivena algama.

Još pre nego što je ugledala dno, napipala ga je ispruženim prstima. Prešla je rukom preko površine glatkog kamenog poda, koji je jedva nazirala. Napred-nazad. Napred-nazad. Hitro, ali oprezno. Ponekad je ovde bilo oštrih predmeta.

Prsti joj se zatim sklopiše oko nečeg dugačkog i glatkog. Štap? Stavila ga je pod mišku i zaplivala naviše, ka udaljenom svetlu. Slobodnom rukom nalazila je poznate cevi, provlačeći se, upravljajući i izvijajući se kroz lavirint oblika koje je jedva nazirala. Pluća je malo zaboše, pa ispusti mlaz mehurića dok se penjala.

Lice joj izbi na površinu pored ivice, i na zlatnom svetlu ona vide šta je to našla: čistu belu kost. Dugu, ali ne kost noge. Kost ruke. *Prima aksijal*. Prešla je duž nje prstima, napipavši tanak šav koji je poput prstena išao ukруг – ukazivao je na to da je bila slomljena i da je odavno zarasla. Bila je puna prijatnih senki.

Ori ju je uz osmeh odložila. Zatim je – polako, duboko – triput udahnula, čvrsto stegla Foksena i ponovo zaronila u lokvu.

Ovoga puta, stopalo joj se čvrsto zaglavilo između dve cevi oko drugog čvora. Maler. Namrštila se, cimnula i tren kasnije uspela da se oslobodi. Izdahnula je polovinu vazduha iz pluća i snažno se ritnula, potonuvši poput kamena u mračne dubine.

Uprkos lošem početku, ovo je bio lak ulov. Njeni prsti napipaše nekakav čvor pre nego što su i dotakli dno. Nije mogla ni da nasluti šta bi to moglo biti. Nešto metalno, glatko i čvrsto, sve pomešano. Privila ga je na grudi i ponovo krenula naviše.

Plašeci se da će izgubiti neki deo, ovog puta nije mogla da tutne plen pod mišku. Zato je tu privila Foksenovu bocu i odgurnula se levom šakom. Prijalo je. Kao da je postigla ravnotežu, izbila je na površinu a da nije morala čak ni da izbacii ostatak mehurića.

Raširila je smotuljak pored ivice lokve: stari kaiš sa toliko potamnelom srebrnom kopčom da je bila crna kao ugalj. Olistala grana sa zbunjenim pužem. I, poslednje ali ne i najmanje važno, okačen o komad istrulelog kanapa skroz zapetljanog u granu – maleni ključ dužine njenog kažiprsta.

Ori poljubi puža, izvinivši se pre nego što je granu spustila nazad u vodu, gde joj je mesto. Koža na pojasu bila je izokrenuta, ali na najslabije cimanje kopča se otkočila. Tako je bilo bolje za oboje.

Pridržavajući se za kamenu ivicu lokve, Ori se sad tresla u malim talasima. Prolazili su joj kroz ramena i grudi. Ružičaste usne joj pobledeše i pomodreše.

Uzela je Foksenovu bocu i proverila da li je čvrsto zatvorena. Pogledala je u vodu, a ribe u njenom stomaku uzbuđeno zaplivaše. Treća sreća.

Ori udahnu i ponovo zaroni. Glatko je izvijala telo, pronalazeći desnom rukom sva mesta zgodna da se za njih uhvati. Dole u mrak. Kamen. Deblo. A onda – ništa sem Foksenovog svetla, koje na njenu ispruženu šaku baci bleđu svetlozelenu nijansu. Izgledala je baš kao šaka neke vodene vile.

Očešala je zglavkom dno i malo se okrenula kako bi se orijentisala. Ritala se, mlatila rukama, glatko klizeći duž crnog kamenog dna bazena. Tada ugleda blesak svetla, a njeni prsti napipaše nešto čvrsto i hladno, glatko i oštih ivica. Toliko puno ljubavi i odgovora da su prštali na njen najmanji dodir.

Tokom deset burnih otkucaja srca, bila je ubeđena da je pričvršćeno za kamen. A onda je skliznulo i ona shvati o čemu se radi. Bilo je teško. Dug, klizav trenutak kasnije, njeni prstići uspeše da ga isčeprkaju. Bilo je od čvrstog metala, debelo kao knjiga. Bilo je čudnog oblika i teško poput šipke neobrađenog iridijuma.

Ori ga privi na grudi, osetivši kako joj se ivice zarijavaju u kožu. Potom savi kolena i sa obe noge snažno se odbaci od dna, pogleda uperenog naviše ka udaljenoj treperavoj površini.

Ritala se i ritala, ali jedva da se pomerala. Metalni predmet se odupirao, vukući je naniže. Njeno stopalo snažno udari o debelu gvozdenu cev, pa Ori iskoristi priliku da

se pribere i još jednom cimne. Osetila je potisak naviše, koji je usporio čim je odvojila stopalo od gvožđa.

Pluća joj se pobuniše. Polunapunjene prokletinje tražile su vazduh. Izbacila je puna usta mehurića, pokušavajući da ih prevari. Ipak, znala je da će je svaki izgubljeni mehurić povući dole, kao i to da još nije ni blizu donjeg čvora.

Ori htede da stavi metalni predmet pod mišku kako bi mogla da se kreće. Ali kad je pokušala, njegoa glatka površina kliznu joj niz prste. Iznenada se uspaničivši, stiskala je, spetljala se, a Foksenova boca udari o nešto nevidljivo. Iskliznuo je i ispaao joj iz ruke.

Ona pokuša da ga dohvati slobodnom rukom, ali samo ga još više odgurnu zglavcima. Na trenutak se zaledila. Nije smela ni da pomisli da ispusti metal. Ali Foksen. Zajedno su već čitavu večnost...

Gledala je kako Foksenova boca upada u vrtlog, kovitajući se van domašaja iza tri iskošene bakarne cevi. Njena pluća sada se razgneviše. Stisla je zube, slobodnom rukom dohvatila najbližu kamenu ivicu i povukla se naviše.

Pluća su joj se teško nadimala i ona polako izbaci mehuriće, mada još nije ni nazrela najniži čvor. Bilo je mračno bez Foksena, ali bar se kretala, podižući se u naglim nezgrapnim trzajima i hvatajući se za šta je stigla. Ritale se, ali od toga nije imala mnogo koristi, onako natovarena teškim komadom oštre, čvrste ljubavi koju je stiskala na grudi. Da li su ga odgovori koje je čuvao toliko otežali?

Konačno se odvukla do nižeg čvora cevi, ali pluća su joj sada bila prazna, a telo joj je padalo poput olova. Obično bi se kao riba provukla kroz čvor, ne očešavši cevi. Ali bila je teška i prazna. Probijala se kroz njih pipajući. Udarila je kolenom i mahnito kliznula leđima duž nečeg oštrog, prekrivenog rđom. Ispružila je ruku, ali onako teška nije prstima ni očešala svoj uobičajeni oslonac.

Ritnula se i uspela da se pomeri još nekoliko centimetara, a onda joj se kosa, mada pažljivo vezana, zakačila za nešto i naglo je zaustavila. Glava joj se cimnula unazad, a telo okrenulo postrance u vodi.

Gotovo istog trena oseti kako tone. Divlje je zamlatarala. Udarila je cevanicom o cev, tako da joj celo telo bolno zabride. Ipak, tu istu cev brzo je pronašla drugim stopalom, pa se oslonila i *snažno* odbacila. Poletela je naviše poput pampura, toliko brzo da joj se kosa otrže od onoga što ju je tako neučtivo uhvatilo. Nagli trzaj silovito joj cimnu glavu unazad, nateravši je da otvori usta.

Opet je počela da se davi. Usta punih vode, gušila se i grcala. Ali dok su joj se nos i grlo punili vodom, Ori je najviše strepela da će joj ruka iskliznuti, da će ostati bez oslonca i pustiti da joj teški komad metala isklizne u mrak. Ne valja što je izgubila Foksena. Ostaće slepa i sama u mraku. Grozno je i to što je zarobljena pod cevima i davi se. Ali ni jedno ni drugo nije *pogrešno*. Jednostavno ne sme dozvoliti da metal isklizne u mrak. To bi bilo nezamislivo. Toliko naopako da se užasavala.

Kosa joj je sada bila puštena i kovitlala se oko nje u vodi poput oblaka dima. Zgrabila je rukom ohrabrujuću, poznatu krivinu cevi. Povukla se naviše, pa ponovo zamahnula rukom i pronašla novi oslonac. Stisla je zube, zagrcnula se, povukla i zgrabila ga.

Izbila je na površinu, dahćući i vrskaajući, pa opet kliznula pod vodu.

Trenutak kasnije, ponovo se grebući uzverala. Ovoga puta se slobodnom rukom uhvatila za kamenu ivicu lokve.

Ori izvuče iz vode predmet, koji zazveča kad udari o kameni pod. Bio je to blistavi mesingani zupčanik veličine tanjira. Deblji od njenog palca. Imao je rupu u sredini, devet zubaca i reckavu prazninu tamo gde je deseti davno otrgnut.

Bio je pun iskrenih odgovora i ljubavi i svetlosti ognjišta. Bio je predivan.

Ori se osmehnula i izbljuvala pola stomaka vode na kamen. Zatim se još jednom podigla, okrenuvši glavu tako da ne popraska blistavi mesingani zupčanik.

Ne mogavši da se nakašlje, napunila je usta vodom i ponovo je ispljunula u bazen. Težak poput srca, mesingani zupčanik ležao je na hladnom kamenju Žute dvanaestorice. Njegova površina zlaćano se presijavala na svetlu koje je dopiralo odozgo. Ličio je na komad sunca donetog iz dubine.

Ori se ponovo nakašlja i zadrhta. Zatim pruži ruku i dotače ga jednim prstom. Gledala ga je smešeći se. Usne su joj bile modre. Drhtala je. Srce joj preplavi radost.

Izvukavši se iz vode, Ori se osvrnu oko lokve na dnu Dvanaestorice. Mada je znala da su šanse male, nadala se da će ugledati Foksena kako lenjo poskakuje na površini.

Ništa.

Onda se uozbiljila. Pomislila je da krene nazad. Ali ne. Treća sreća. Tako to ide. Ipak, sama pomisao na to da ostavi Foksena u mraku bila je dovoljna da joj se na srcu stvori fina, tanka pukotina. Da ga izgubi posle toliko vremena...

Ori tad ugleda nešto duboko ispod površine. Odblesak. Svetlucanje. Iscerila se. Dok se polako penjao poskakujući i sudarajući se sa silnim zamršenim cevima, Foksen je ličio na velikog punačkog svica.

Čekala je pet dugih minuta, gledajući njegovu bocu kako poskakuje i pliva dok konačno poput patke nije iskočila na površinu. Zatim je uhvati i poljubi. Privi je na grudi. O da. Još kako je vredelo uraditi ovo kako treba.

Ori krenu redom. Najpre izvadi Foksena, a bocu stavi pored ostalih na zidu. Zatim se uputi u Zveket, gde se propra u zamućenoj vodi. Zatim se okupa, uzevši komadić preostalog sapuna koji je mirisao na sinas voće i leto.

Pošto se nasapunjala, izribala i oprala kosu, Ori zaroni u beskrajnu crnu vodu Zveketa da se još jednom ispere. Ispod površine, nešto se očeša o nju. Nešto glatko i

teško pritislo je u pokretu svoju težinu uz njenu nogu. Nije joj smetalo. Šta god da je, bilo je tamo gde mu je mesto, kao i ona. Sve je bilo baš kao što i treba da bude.

Dok se sa nje slivala čista voda, Ori iscedi kosu i pođe kroz Desetice. To nije bio najbrži put, ali bilo bi neumesno da ovako golišava krene kroz Slamar. Ipak, čak je i dužim putem ubrzo skrenula za ugao u Spržik, trupkajući mokrim stopalima o kamen. Spustila je Foksena na obližnji istureni komad cigle, pošto nije voleo prejaku vrelinu.

Debele čelične cevi duž zida tunela danas behu previše vrele da bi uz njih stajala, a zidovi i pod grejali su se dok i sami nisu zacvrčali od vreline. Ori se polako okrenula ukrug kako nijedan deo svog nežnog golišavog tela ne bi opekla na nemoj crvenoj rici koja je nadirala iz cevi. Posle samo nekoliko trenutaka provedenih na tom mestu, koža joj je bila suva, nežna kosa joj se razlete, a vrelina joj istera jezu iz sledenih kostiju.

Ona uze svoju omiljenu haljinu iz Žute dvanaestorice. Navuče je preko glave i sve svoje blago odnese nazad u Luku, gde ga poređa po stolu na sredini.

Po kožnom pojasu bile su izrezbarene čudne uvijene šare. Veliki mesingani zupčanik se skroz-naskroz caklio. Ključ je bio zift-crn. Kopča je, međutim, bila crna, ali se ispod toga caklila. Nekako skriveno.

Da nije kopča za njega? Bio bi to dobar početak dana. Lepo bi bilo da to ranije reši, da poklon bude spreman nekoliko dana pre njegove posete.

Ori oštro odmeri kopču. Da li je to pravi poklon za njega? Čudan je on svat. A i baš tajnovit. Klimnula je glavom, pružila ruku i dotakla hladni tamni metal.

Ali ne. Nije za njega. Trebalo je da zna. Njega ne možeš privezati. Ni držati zatvorenog. A nije ni mračan. A, ne. Sav je užaren. Rumen. Blistav, pa još blistaviji ispod površine, kao zlato presvučeno bakrom.

O zupčaniku će morati da razmisli. Činilo joj se da bi gotovo mogao biti za njega – ali to može da sačeka. Mora odmah da se pobrine za ključ. Nema sumnje da je od svih njih – najnespokojniji. To je nije ni malčice iznenadilo. Ključevi nisu baš poznati po popustljivosti, a ovaj je praktično vapijao za bravom. Ori ga uze, okrećući ga u rukama. Ključ od vrata. Nije se nimalo stideo toga.

Crni ključ. Beli dan. Nakrivila je glavu. Sve je izgledalo kako treba. Beše to dan za pronalaženje i nema sumnje da je jadničku očajnički potrebna pažnja. Klimnuvši glavom, ubacila je ključ u džep haljine.

Ipak, Ori pre odlaska svemu pomože da nađe svoje mesto. Kaiš je, jasno, ostao na stolu u sredini. Kopča je pomerena do posude sa smolom. Kost se ugnezdila gotovo nepristojno blizu božikovine.

Međutim, zupčanik se pokazao kao nezgodan. Stavila ga je na policu s knjigama, pa ga pomerila na sto u uglu. Naslanjao se na zid tako da je rupa gde je ostao bez zupca bila uperena naviše. Ori se namršti. To nije baš najprikladnije mesto.

Ona izvadi ključ i podiže ga ispred zupčanika. Jedan crn, drugi mesingan. Oba za okretanje. Zajedno su imali dvanaest zubaca...

Odmahnula je glavom i uzdahnula. Vratila je ključ u džep i ostavila veliki mesingani zupčanik na polici za knjige. To nije pravo mesto za njega, ali zasad ništa bolje ne može da uradi.

Zajmnik je bio najbliži, pa Ori pohita tamo, provlačeći se kroz niske kamene prolaze dok nije došla do prvih vrata. Zastavši, skupi šake oko Foksena i nežno dunu u njega. Drvena vrata bila su ogromna i posivela od starosti, a njihove šarke tek nešto više od rđe koja se ljušti.

Izvadila je ključ iz džepa i stavila ga između sebe i velikih sivih vrata. Pogledala je u jedno pa u drugo, okrenula se i otišla. Tri skretanja levo, pa kroz slomljeni prozor do drugih vrata, takođe starih i sivih ali većih od onih prvih. Samo je preletela pogledom preko njih i shvatila. To nije kako treba. To nisu prava vrata. Kuda onda? Desetice? Crna vrata?

Zadrhtala je. Ne Crna vrata. Ne na beli dan. Onda Kola. Pa Desetice. Čak i Krozdno. Ovo nije ključ za Crna vrata. Ne.

Ori pohita kroz Šablon. Skrenula je dvaput levo i dvaput desno radi ravnoteže, pazeći da nijednu cev ne sledi predugo da je ne bi uvredila. Usledio je Grili sa svojim vijugavim putevima i sumporastim mirisom. Tu